

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Dunaparti fények

Cím:

-dunaparti árnyak

Forrás:

Budapesti örömök és gondok

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

F25.091

Hely

Idő

1958

Személy

Helyszám

Budapest csinosodik. És a pestiek, akik elég hanyagok, ha az utca tisztaságáról van szó, elismerő tekintettel simogatják végig a Körút frissen festett házait, vagy a Rákóczi úti neonfényeket, az új parkot az Ilkóvics-büfé helyén, minden új kirakatot és minden új újságos bódét. Örülnek az olyan híreknek, hogy tavaszal 1 200 000 virágot ültetnek a pesti parkokba, hogy új parkjaink is szülessenek, például a Halászbástya alatt, vagy szépül a Múzeum-kert. Büszkek a kétmillióssá nőtt egykori Pest-Budára, noha tudják, ez a kétmillióss büszke szám egyúttal kényelmetlenséget, zsúfoltságot is, jelent autóbuzson, villamoson, társbérletben, moziban, büfében. És nagyon szeretnek igazán minden szempontból világvárosnak látni a magyar fővárost.

De azért legyünk őszinték — ma még nem eléggé az.

Neonfények és keretek

A főutvonalak képe az első, amely az idegennek — és városképről lévén szó, nagyon erősen kell gondolni az idegenekre — szembetűnik. Az elmúlt év, a nagy sortatarozások megkezdése változást hozott; de még mindig Közismert legszebb útvonalaink üzlethelyiségeinek, elhanyagolt-sága, amelyet most egy taná-

esi bizottság lelkiismeretesen kivizsgált és a helyzet gyökeres megváltoztatására javaslatot tett. Ideje: hiszen éppen a **Belváros** és olyan szép útvonalak, mint a **Népköztársaság útja**, vagy a **Bajcsy-Zsilinszky út** a legelhanyagoltabbak ebből a szempontból. Az okok közül a legjelentősebb természetesen az évről évre fokozódó raktárhány.

Ha már az üzletek városiaságánál tartunk; kereskedelmünk idegenkedik a mozgó fényreklámoktól és szinte valóságos hűséggel ragaszkodik az egyszínű, kék-piros-fehér és zöld állófényekhez. Pedig a világváros esti utcaképe éppen a villódzó, eltűnő és újra felvillanó, sokszínű neonfények nélkül elképzelhetetlen.

Közismert, örvendetes tény, hogy megkezdődött a közvilágítási neoncsovek felszerelése. Év végére az egész Rákóczi út és a Lenin körút egy része is megkapja új, szép, esti ruháját, és igaza van annak a fiatalembernek, aki a minap este a Nemzeti táján sétálva, úgy vélekedett: szép, hogy ebben a nehéz évben ilyenmire is tudtunk költeni — amire 1945–57-ig senki sem gondolt. És — hozzá kell tenni örömmel: ez még csak a kezdet... Az elkövetkező években minden, úgynevezett „kicésmelt” útvonalon kicserélik az öreg, sárga fényű villanykör-

teket. Több pénzzel, persze, gyorsabban haladna ez a munka is, de pénz dolgában nem dicsekedhetünk túlságosan, s a városzépítéssel is csak a takarékos végéig nyújtózkodhatunk. Mert hiába vetnénk fel a fantasztikus és drága (vagy éppen fantasztikusan drága) ötleteket, javasolni könnyebb, mint pénzt biztosítani rá.

S éppen ezért fogadja a pesti ember a fentebb már jelzett lelkesedéssel a tatarozást, az új szeméztároló „kukák”-kat, a neonfényt, mert tudja: mindezek mai, cseppet sem könnyű gazdasági helyzetünkben a város szeretetének, a szép Budapestre áldozni is tudásnak »hatósági jelei«.

„Nézd, ez a kicsi pavilon...”

Az utcák képeinek világvárosiaságát ma már nem javítja, inkább rontja a legtöbb főútvonalon tömegesen szereplő (és még így is kevés) villamos. Ezen azonban egyelőre aligha segíthetünk. Van azonban a közlekedésnek — és éppen a villamos- és autóbuzsforgalomnak — olyan szépséghibája is, amelyet ki lehetne küszöbölni. A város sok igen szép pontján (például a Madách teret, a Hősök terét) rontják a terek képét, kirínak a környező épületek összhangjából a különböző indítójúkké, melegezők, füstölő kéményeikkel, a vándor-

cirkuszok pénztáaira emlékeztető bódéikkal. Igaz, hogy ezek fontos munkavédelmi szerepet töltenek be — de remélhetőleg észreveszik már a városkép gazdái is, hogy ezeket is lehetne egységesre, csinosra tervezetni, esetleg a föld alá sülyeszteni, összepárosítani újságos bódéikkal, virágárusító pavilonokkal.

A pavilonokról, az utcai árusítás kis székházairól jó hírt közölhetünk, a közeljövőben egységessé tervezik és alakítják őket és a főútvonalakon nem marad más, mint újság-, virág-, könyv- és dohánypavilon. Ideje, mert fővároszhoz valóban méltatlan volt ez a perzsavásár, mely éveken át elékeltelentette, például a Rákóczi utat. Az 1957. számú tanácsi rendelet végrehajtása során elviszik a főútvonalakról a zöldség- és gyümölcsboltokat is (a mintaboltok kivételével). Valamit megint nyérünk a világvárosi utcákép számára.

Külön fejezet a szállodáké és a fürdőké. A közeljövőben ugyan felzárkózik az újjáépített Royal a szállodafronthoz és az újjászületett Gellért is nagyon sokat jelent, de — ha tudjuk is, hogy 1958 és a következő előttünk álló években erre a célra nem költhetünk sokat — mégis fel szeretnénk hívni a figyelmet olyan rejtett tartalékokra, mint a Margit-

sziget **Ybl-fürdője**, mert fürdők is kevés van, szállodánk is kevés van, valutánk is kevés van — s a gyógyszálló bevételi forrást jelentene a gyógyforrás mellett. (Es zárójelben megjegyezve, miért nem nyitják ki a Gellérthegy rakpartján a háború alatt a légo-parancsnokság által befalazott forrásokat? Aligha vennének el a fürdőváros jellegéből...)

Nem minden kerül
milliórdokba

Éz azután igazán nem jelentene kiadást. És minden, beruházásba nem kerülő lehetőséget, éppen mai helyzetünkben kellene a legalapvetőbban kihasználni. Mert sokszor nem is kerülne a világvárosiaság milliórdokba!

A legolcsóbb városzépítés, a világvárosiaság egyik legfontosabb kellékének biztosítása ugyanis nem kerülne el a »beruházás«, amelyet minden budapesti megismerő naponta, ha nem szemtel, ha gyerekeit arra neveli, hogy ne írják fel a vadonatúj házak falára és ne tekintsek tiszteletre méltó sportnak emlékek, szobrok rongálását, beszennyezését. Nem elég beszélni a város szépségéről — arra is gondolnunk kell, hogy Budapest nemcsak közös terület, hanem mindannyiunk házatája is.